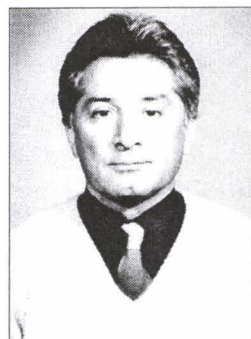

NICOLAE CORDOȘ
(1938-2002)

La 23 februarie 2002 i s-au oprit pe neașteptate bătăile inimii și ne-a părăsit pentru totdeauna cel care a fost prețuitul coleg, om de muzeu și istoric, Nicolae Cordoș. A văzut lumina zilei la 10 octombrie 1938, aproape de crestele munților, la Întorsura Buzăului. Studiile primare și liceale le-a făcut în Brașov, iar pe cele universitare la Cluj, unde a absolvit Facultatea de Istorie și Filosofie a Universității Babeș-Bolyai, secția de istorie universală, în anul 1963. Un an mai târziu, la 1 decembrie 1964 a fost angajat la Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei, pe care l-a slujit cu dăruire până la binemeritata pensionare la 1 mai 1999.

La muzeul clujean a străbătut toate treptele de afirmare: muzeograf (1 dec.1964), muzeograf principal (1 octombrie 1973), șef secție OPCN (Oficiul județean Cluj pentru patrimoniul cultural național - 1 noiembrie 1975), director adjunct și șef secție la OPCN (15 decembrie 1978), director (1 iunie 1986). La 1 mai 1990, a renunțat din motive de sănătate la funcția de director, rămânând până la pensionare muzeograf principal. La distinsul nostru coleg am apreciat acea îmbinare fericită între activitatea specifică a unui muzeograf preocupat de îmbogățirea, păstrarea și expunerea patrimoniului istoric-cultural și curiozitatea firească a cercetătorului. Activitatea muzeografică s-a axat pe constituirea patrimoniului muzeal, pe evidența, conservarea și valorificarea acestuia și a patrimoniului cultural-național din județul Cluj și și-a adus aportul la realizarea expozițiilor permanente, a unor expoziții temporare și itinerante în țară și străinătate. La Oficiul pentru Patrimoniu a contribuit la organizarea și buna desfășurare a activității acestuia și la coordonarea unitară a evidenței, păstrării, ocrotirii, conservării și valorificării bunurilor din patrimoniul cultural-național de pe raza județului Cluj.

Ca manager al muzeului a coordonat și canalizat activitatea instituției spre afirmarea ei pe plan național și internațional, ca un centru de cercetare științifică și depozitar al unui patrimoniu cultural-național de valoare. În această muncă a dovedit stăruință și dăruire deplină, punând în prim plan interesele instituției pe care o conducea, fiind un demn urmaș al înaintașilor săi la conducerea muzeului: Constantin și Hadrian Daicoviciu. Pentru succesele deosebite, muzeul a fost medaliat de către Ministerul Culturii de trei ori cu premiul I (1981, 1987, 1989) și de două ori cu locul III (1983, 1985).

Cercetarea științifică s-a axat în principal pe studiul istoriei moderne, cu deosebire a Transilvaniei, iar rezultatele au fost de excepție. Tematica abordată a vizat aspecte ale vieții economice, național-politice și culturale a Transilvaniei: politica guvernelor maghiare de deznaționalizare a românilor, aspecte ale luptei național-politice a românilor din monarhia austro-ungară, activitatea Partidului Național Român și a unor corifei ca Ioan Rațiu, A. C. Popovici, Iuliu Coroianu, mișcarea memorandistă, relațiile româno-sârbe-slovace. Roadele acestei activități laborioase și asidue s-au concretizat în studii și articole publicate în revistele de specialitate (cca 70), colaborare la elaborarea unor volume de documente, precum și a unor cărți (de ex. *Mișcarea memorandistă în documente(1885-1897)*, Cluj, 1973, *Documente privind mișcarea națională a românilor din Transilvania*, vol. I, 1881-1891, Buc., 1997 și vol. II, 1892-1894, Buc., 1998; *Istoria României. Transilvania*, vol. II, 1867-1947, Cluj-Napoca, 1999. La acestea se adaugă cca 50 articole de muzeografie și popularizare a istoriei, apărute în diverse ziare și reviste. A fost redactorul responsabil al

anuarului muzeului, *Acta Musei Napocensis* și membru în colegiul de redacție timp de mai mulți ani.

Pentru activitatea sa în domeniul muzeografiei a fost distins în anul 1971 cu medalia *Meritul Cultural*, clasa I-a, iar în anul 1994 a fost numit maestru al sportului la rugby, sport pe care l-a practicat în studenție și apoi în primii ani de activitate.

Firea sa optimistă, deschisă, colegială, dar și intransigentă deopotrivă, i-a câștigat prețuirea și aprecierea colaboratorilor. Vom păstra în amintire imaginea sa, împreună cu regretul de a fi pierdut un om de nădejde, un bun coleg și prieten. Prin tot ce a făcut și creat va rămâne alături de noi, în istoria muzeului și în istoriografia română.

EUGENIA GLODARIU